

[Karl M. Andersen.]

landet vil jeg sige, at jeg mener, årsagen til underskuddet er den tvangskurs, vi opretholder på udenlandsk valuta. Vi opretholder en udenlandsk værdi på den danske krone, der er højere end dens indenlandske værdi; derved synes alle udenlandske varer billige, og der er stor fortjeneste på import af disse varer. Beviset for denne påstandes rigtighed har vi i de mange annoncer om valutabevillinger og i sofaimportørernes fortjenester. Jeg mener, det er statsreguleringen af vor udenrigshandel, der er årsagen til underskuddet på vor betalingsbalance.

Med oprettelsen af valutacentralen i 1932 forlod man et århundredgammelt princip i vor pengepolitik, det princip, der går ud på at holde et stabilt prisniveau og lade de udenlandske vekselkurser sejle deres egen sø. Vi gik i stedet over til et princip for vor pengepolitik, som gik ud på at holde faste vekselkurser på udenlandsk valuta og lade det stabile prisniveau træde i baggrunden. Den høje regering vil indskrænke folkets købeevne for derved at mindske efterspørgslen efter importvarer og indskrænke importen. Jeg tror ikke, denne vej fører til det attråede mål. Sålænge der er noget, der hedder vareforsyningsdirektoratet, sålænge der er noget, der hedder bunden liste, og noget, der hedder friliste, vil det være vanskeligt at skabe ligevægt på vor betalingsbalance. Vil man have balance på vor udenrigshandel, må man ophæve vareforsyningsdirektoratet og ændre vor pengepolitik derhen, at nationalbanken skal holde prisniveauet stabilt og lade de udenlandske vekselkurser finde deres naturlige leje. Under frie forhold er de svingende vekselkurser den regulator, der holder import og eksport i balance. Importerer vi for mere, end vi eksporterer, vil den danske kronens kurs falde i udlandet og kursen på udenlandsk valuta stige i kroner her i landet. De danske importører vil derefter holde sig tilbage, og udlandet ville få en chance for at købe billige varer hos os. Vor import ville mindskes, og vor eksport ville øges, til der igen er balance eller måske overskudseksport. Det ville få kurserne til at ændre sig til gunst for os og for vor import. Siden 1932 har staten forsøgt at regulere regulatoren. Jeg synes, det er at stille tingene på hovedet. Hvad ville ærede medlemmer af det høje ting sige om den maskinmester, der ville regulere regulatoren i sin dampmaskine. Jeg ser ingen anden vej til balance på vor udenrigshandel end fri handel og fri valutahandel.

Da man i 1932 oprettede valutacentralen, lagde man strikken om halsen på libera-

lismen her i Danmark. Da gik man fra fri produktion og delvis fri handel over til statsreguleret produktion, svinekort, og statsreguleret handel. Efterhånden erfarer man, at man ikke behøvede at regulere produktionen; det var nok at regulere handelen, thi handelens frihed er en del af produktionens frihed.

Statsreguleret handel giver dyrere varer og færre varer og virker inflatorisk. Valutacentralen blev oprettet til værn for kronen, men siden 1932 er prisniveauet steget til det dobbelte og kronens værdi halveret. I læ af varedirektoratet er opstået monopoler, hvorigennem sofaimportørerne kan tjene penge uden arbejde. Handelen med valutabevillinger synes jeg er sortbørs, og man kunne lige så godt give valutahandelen fri og unddrage sofaimportørerne disse fortjenester. Det er sortbørsprisen, folk må betale varerne efter alligevel. Under fri valutahandel ville sofaimportørernes fortjenester tilfalde de eksporterende erhverv og styrke eksporterhvervenes konkurrenceevne på verdensmarkedet. Det er eksporterhvervenes penge, sofaimportørerne indkasserer.

Vi står i en situation, hvor folket sukker under de store økonomiske byrder. Folket opfordrer regering og rigsdag til sparsommelighed, og regering og rigsdag opfordrer folket til sparsommelighed. Alle tænker, at regering og rigsdag skal vise veje til skattelettelse, men bortset fra de fri bevillinger og nogle enkelte andre udgifter kan jeg ikke se udvej for nævneværdig lettelse i skatterne. Jeg kan ikke se nogen vej frem til skattelettelse, før forholdene bedres for det arbejdende folk. Jeg kan ikke se nogen vej frem til skattelettelse; før de udbytningsmonopoler, der opstår i læ af told og restriktionerne, er afskaffet. Jeg kan ikke se nogen vej til skattelettelse, før det arbejdende folk kan klare sig selv uden tilskud fra staten. Jeg kan ikke se nogen vej til skattelettelse uden gennem afskaffelse af alle restriktioner og monopoler og gennem fri handel.

Men socialdemokratiet har en skæbnesvanger tro på, at fri handel skaber arbejdsløshed, at danske arbejdere skal beskyttes med told og restriktioner mod indførsel af færdigvarer. Hvorfor kan danske arbejdere ikke konkurrere? Er de ikke lige så dygtige som udlandets arbejdere? Vi hører ofte, at danske højtlønnede arbejdere skal beskyttes mod udlandets lavtlønnede. Producerer lavtlønnede arbejdere da billigere? Det skulle Danmarks intelligente arbejderstand vogte sig for at hævde. Sandheden